

UZASADNIENIE

K. K. i **A. P.** zostali oskarżeni o to, że dnia 20 listopada 2012r. działając wspólnie i w porozumieniu, w miejscowości P., z altanki mieszczącej się na działce nr (...) na terenie Miejskich (...), zabrali w celu przywłaszczenia klucze od mieszkania, dowód osobisty, prawo jazdy, dowód rejestracyjny samochodu marki O. (...) nr rej. (...) wraz z polisą OC, kartę płatniczą (...) Banku (...) S.A., kluczyki od samochodu, legitymację ZUS, legitymację Poszkodowanego przez (...) i pieniądze w kwocie 400 złotych, a następnie, posługując się uprzednio skradzionymi kluczami, włamali się do mieszkania przy ul. (...) w W., skąd dokonali kradzieży portfela z zawartością pieniędzy w kwocie 2300 zł, przy czym łączna wartość strat wynosi 2700 złotych na szkodę B. G., przy czym **K. K.** czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk za umyślne przestępstwo podobne na karę pozbawienia wolności, w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 1 roku tej kary, tj. wyrokiem Sądu Rejonowego w R. sygn. VI K 511/07 z dnia 19 lutego 2008r. za czyny z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na łączną karę 2 lat pozbawienia wolności, którą odbywał w okresie od dnia 8 października 2010r. do dnia 27 marca 2012r.,

to jest **K. K.** o czyn z **art. 279 § 1 kk w zb. z art. 278 § 1 i § 5 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk,**

a **A. P.** o czyn z **art. 279 § 1 kk w zb. z art. 278 § 1 i § 5 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zb. z art. 276 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.**

Sąd Rejonowy dla W. w W. wyrokiem z dnia 23 lipca 2013r. (sygn. akt **V K 143/13**):

1. w ramach czynu zarzucanego **A. P.** uznał go za winnego tego, że w dniu 20 listopada 2012r. w miejscowości P., działając wspólnie i w porozumieniu z **K. K.**, z altanki mieszczącej się na działce nr (...) na terenie Miejskich Ogródków Działkowych(...), zabrał w celu przywłaszczenia klucze od mieszkania, dowód osobisty, prawo jazdy, dowód rejestracyjny samochodu marki O. (...) nr rej. (...) wraz z polisą OC, kartę płatniczą (...) Banku (...) S.A., kluczyki od samochodu, legitymację ZUS, legitymację Poszkodowanego przez (...) pieniądze w kwocie 300 złotych na szkodę B. G. i E. G., to jest występku określonego w art. 278 § 1 kk w zb. z art. 278 § 5 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, za który na podstawie tych przepisów skazał go, zaś na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

2. w ramach czynu zarzucanego oskarżonemu **A. P.** uznał go za winnego tego, że w dniu 20 listopada 2012r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z **K. K.** włamał się do mieszkania znajdującego się przy ul. (...) w W. w ten sposób, że otworzył zamek w drzwiach korzystając z oryginalnego, uprzednio skradzionego klucza do tego lokalu, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia portfel z zawartością pieniędzy w kwocie 1300 złotych na szkodę E. G. i B. G., to jest czynu stanowiącego występku określony w art. 279 § 1 kk, za który na podstawie tego przepisu skazał go i wymierzył karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności;

3. w ramach czynu zarzucanego **K. K.** uznał go za winnego tego, że w dniu 20 listopada 2012r. w miejscowości P., działając wspólnie i w porozumieniu z **A. P.**, z altanki mieszczącej się na działce nr (...) na terenie Miejskich (...), zabrał w celu przywłaszczenia klucze od mieszkania, dowód osobisty, prawo jazdy, dowód rejestracyjny samochodu marki O. (...) nr rej. (...) wraz z polisą OC, kartę płatniczą (...) Banku (...) S.A., kluczyki od samochodu, legitymację ZUS, legitymację Poszkodowanego przez III Rzeszę, pieniądze w kwocie 300 złotych na szkodę B. G. oraz E. G., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie co najmniej roku kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo kradzieży z włamaniem orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w R. z dnia 19 lutego 2008r. w sprawie o sygn. akt VI K 511/07, to jest występku określonego w art. 278 § 1 kk w zb. z art. 278 § 5 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, za który na podstawie tych przepisów skazał go, a na podstawie art. 278 § 1 kk w z w. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

4. w ramach czynu zarzucanego **K. K.** uznał go za winnego tego, że w dniu 20 listopada 2012r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z A. P. włamał się do mieszkania znajdującego się przy ul. (...) w W. w ten sposób, że otworzył zamek w drzwiach korzystając z oryginalnego, uprzednio skradzionego klucza do tego lokalu, a następnie zabrał w celu przywłaszczenia portfel z zawartością pieniędzy w kwocie 1300 złotych na szkodę E. G. i B. T.deusza G., przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazanym w warunkach określonych w art. 64 § 1 kk w ciągu 5 lat po odbyciu łącznie co najmniej roku kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo kradzieży z włamaniem, orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w R. z dnia 19 lutego 2008r. w sprawie sygn. akt VI K 511/07, to jest czynu stanowiącego występki określony w art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk, za który na podstawie tych przepisów skazał go, a na podstawie art. 279 § 1 kk wymierzył mu karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

5. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w miejsce kar jednostkowych orzeczonych względem oskarżonego A. P. w pkt 1 i 2 wyroku wymierzył mu karę łączną w rozmiarze 1 roku i 3 pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił na okres 3 lat próby;

6. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk w miejsce kar jednostkowych orzeczonych względem oskarżonego **K. K.** w pkt. 3 i 4 wyroku wymierzył mu karę łączną w rozmiarze 3 lat pozbawienia wolności;

7. na podstawie art. 73 § 1 kk oddał oskarżonego A. P. w okresie próby pod dozór kuratora;

8. na podstawie art. 46 § 1 kk zobowiązał oskarżonych do naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych E. G. i B. T. G. kwoty 1600 złotych;

9. na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczył oskarżonemu **K. K.** okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w postaci tymczasowego aresztowania od dnia 1 stycznia 2013r. do dnia 18 czerwca 2013r.;

10. na podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonego **K. K.** z kosztów sądowych, w tym z opłaty w sprawach karnych, wydatkami obciążając Skarb Państwa;

11. na podstawie art. 627 kpk obciążył oskarżonego A. P. kosztami postępowania w kwocie 440,00 złotych, w tym 300,00 złotych tytułem opłaty w sprawach karnych;

12. na podstawie art. 618 pkt. 11 kpk zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. L. kwotę 1.032,00 złote powiększoną o należny podatek VAT tytułem zwrotu kosztów nie opłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oskarżonemu K. K..

Przedmiotowe orzeczenie zostało zaskarżone przez Prokuratora i obrońcę oskarżonego K. K..

Prokurator wyrok zaskarżył w części dotyczącej kwalifikacji prawnej czynu z pkt 3 orzeczenia, na korzyść oskarżonego K. K. na zasadzie art. 427 § 2 kpk i art. 438 pkt. 1 kpk zarzucając obrazę przepisu prawa materialnego, to jest art. 64 § 2 kk, polegającą na przyjęciu, że czyn przypisany oskarżonemu w pkt 3 wyroku określony w art. 278 § 1 kk w zb. z art. 278 § 5 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk został popełniony w warunkach recydywy określonej w art. 64 § 2 kk. Prokurator domagał się zmiany wyroku w zakresie jego pkt 3 poprzez przyjęcie, że czyn przypisany K. K., wyczerpujący znamiona art. 278 § 1 kk w zb. z art. 278 § 5 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk został popełniony w warunkach recydywy określonej w art. 64 § 1 kk.

Obrońca oskarżonego K. K. zaskarżył wyrok na jego korzyść w części dotyczącej orzeczenia o karze; na podstawie art. 438 pkt 4 kpk wyrokowi zarzucił rażąco niewspółmierność kary i wnosił o zmianę wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres 5 lat próby.

W stosunku do oskarżonego A. P. wyrok uprawomocnił się bez zaskarżenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Wniesione apelacje doprowadziły do zmiany zaskarżonego wyroku, przy czym wyłącznie apelacja Prokuratora była zasadna.

Na wstępie należało zauważyć, że Sąd Rejonowy nie dopuścił się żadnych uchybień określonych w art. 439 § 1 kpk, których wystąpienie obligowałoby Sąd odwoławczy do uchylecia zaskarżonego wyroku niezależnie od granic zaskarżenia, podniesionych zarzutów, a także wpływu uchybienia na treść orzeczenia.

W ramach kompleksowej kontroli zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy podzielił ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd Rejonowy, jak też stanowisko tego Sądu, iż zachowania oskarżonych ocenione przez Prokuratora jako jedno przestępstwo wyczerpywały znamiona dwóch czynów zabronionych pozostających ze sobą w zbiegu realnym. Sąd meriti przed wydaniem zaskarżonego wyroku zgromadził wyczerpujący materiał dowodowy i dokonał jego kompleksowej oceny, która pozostaje pod ochroną art. 7 kpk. Uzasadnienie wyroku sporządzono zaś zgodnie z zasadami określonymi w art. 424 §§ 1 i 2 kpk.

Wyrok wydany przez Sąd Rejonowy wymagał natomiast zmiany w zakresie opisu i kwalifikacji czynu przypisanego oskarżonemu K. K. w punkcie 3., jak też wymiaru kary łącznej.

Prokurator trafnie zarzucił, iż Sąd Rejonowy kwalifikując przedmiotowy czyn dopuścił się obrazy art. 64 § 2 kk poprzez niezasadne jego zastosowanie i przyjęcie, że K. K. przestępstwa tego dopuścił się w warunkach recydywy specjalnej wielokrotnej. Rzeczywiście przestępstwo kradzieży zwykłej, zaboru karty bankomatowej i dowodu osobistego nie mogło zostać dokonane w warunkach art. 64 § 2 kk. Przepis ten stanowi, iż jeżeli sprawca uprzednio skazany w warunkach określonych w § 1, który odbył łącznie co najmniej rok kary pozbawienia wolności i w ciągu 5 lat po odbyciu w całości lub części ostatniej kary **popelnia ponownie umyślne przestępstwo przeciwko życiu lub zdrowiu, przestępstwo zgwałcenia, rozboju, kradzieży z włamaniem lub inne przestępstwo przeciwko mieniu popelnione z użyciem przemocy lub groźbą jej użycia**, sąd wymierza karę pozbawienia wolności przewidzianą za przypisane przestępstwo w wysokości powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, a może ją wymierzyć do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Przypisane K. K. w punkcie 3. wyroku przestępstwo nie należało do żadnej kategorii wymienionej w przywołanym przepisie. Dlatego wyrok w tym zakresie musiał zostać zmieniony – Sąd Okręgowy przemodelował opis czynu uznając oskarżonego K. K. za winnego tego, że w dniu 20 listopada 2012r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z A. P., z altanki mieszczącej się na działce nr (...) na terenie Miejskich (...) zabrał w celu przywłaszczenia portfel zawierający dowód osobisty B. G., kartę bankomatową (...) banku (...) S.A., a także inne dokumenty oraz klucze do mieszkania i kluczyki do samochodu, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, to jest występku z art. 278 §§ 1 i 5 kk w zb. z art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, za który na podstawie powołanych przepisów skazał go, a na podstawie art. 278 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności. Kara ta jest karą łagodniejszą w stosunku do kary wymierzonej przez Sąd Rejonowy. Zmiana wymiaru kary była wynikiem przypisania działania w warunkach recydywy specjalnej w typie podstawowym (a nie multirecydywy), jak też – o czym za chwilę – wyeliminowania z opisu czynu kradzieży pieniędzy w kwocie 300,00 złotych.

Sąd Okręgowy z opisu analizowanego czynu wyeliminował fragment dotyczący kradzieży pieniędzy w kwocie 300,00 zł. Zmiana wyroku w tym zakresie była wynikiem zmiany stanu prawnego, która zaistniała po dacie orzekania przez Sąd I instancji. Dnia 9 listopada 2013r. weszła w życie (w części) Ustawa z dnia 27 września 2013r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013r., poz. 1247). Na skutek nowelizacji granica rozdzielająca przestępstwo od wykroczenia przy tzw. typach przepołowionych (zwykła kradzież mienia, przywłaszczenie mienia, wyręb, kradzież i przywłaszczenie drewna, paserstwo umyślne i nieumyślne, zniszczenie mienia) została przesunięta z kwoty 250,00 zł do kwoty stanowiącej równowartość ¼ minimalnego wynagrodzenia za pracę (zmiana art. 119 § 1 kw, art. 120 § 1 kw, art. 122 §§ 1 i 2 kw i art. 124 § 1 kw). Aktualnie granica ta przebiega na poziomie 420,00 zł.

Oskarżonemu w ramach czynu przypisanego w punkcie 3. zaskarżonego wyroku obok zaboru karty bankomatowej i dowodu osobistego przypisano też zabór pieniędzy w kwocie 300,00 złotych. Zachowanie to od dnia 9 listopada 2013r. należało rozpatrywać jako wykroczenie – zatem musiało ono zostać wyeliminowane z opisu przypisanego przestępstwa. Zarazem jednak, ponieważ karalność tego wykroczenia nie uległa przedawnieniu (art. 45 § 1 kw) Sąd Okręgowy nie wychodząc poza granicę oskarżenia, przypisał oskarżonemu K. K., że dnia 20 listopada 2012r. w W. działając wspólnie i w porozumieniu z A. P., z altanki mieszczącej się na działce nr (...) na terenie (...) (...) zabrał w celu przywłaszczenia portfel zawierający pieniądze w kwocie 300,00 złotych, czym działał na szkodę B. G. i E. G. i na podstawie art. 4 § 1 kk w zw. z art. 2 pkt 4 Ustawy z dnia 27 września 2013r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2013r., poz. 1247) przyjął, że czyn ten stanowił wykroczenie określone w art. 119 § 1 kk, za które na podstawie tego przepisu skazał go, a na podstawie art. 119 § 1 kw w zw. z art. 10 § 1 kw wymierzył mu karę 30 (trzydziestu) dni aresztu.

Rozstrzygnięcie to nie przełamywało zakazu orzekania na niekorzyść oskarżonego, gdy środek odwoławczy – tak jak w tej sprawie – został wniesiony wyłącznie na jego korzyść. Art. 10 § 1 kw stanowi, że jeżeli czyn będący wykroczeniem wyczerpuje zarazem znamiona przestępstwa, orzeka się za przestępstwo i za wykroczenie, **z tym że jeżeli orzeczono za przestępstwo i za wykroczenie karę lub środek karny tego samego rodzaju, wykonuje się surowszą karę lub środek karny.** W razie uprzedniego wykonania łagodniejszej kary lub środka karnego zalicza się je na poczet surowszych. Karę aresztu orzeczoną za wykroczenie uważa się za karę tego samego rodzaju co kara pozbawienia wolności orzeczona za przestępstwo (§ 3). **W rezultacie kara 30 dni aresztu wymierzona za wykroczenie nie będzie podlegała wykonaniu, bowiem do wykonania zostanie skierowana kara 1 roku pozbawienia wolności wymierzona za przestępstwo pozostające w tzw. zbiegu idealnym** (a ściślej **kara łączna wymierzona za oba przestępstwa**).

Modyfikacja kary jednostkowej wymierzonej za jedno z przypisanych K. K. przestępstw została poprzedzona uchynieniem orzeczenia o karze łącznej zawartego w punkcie 6. zaskarżonego wyroku i koniecznością ponownego wymierzenia kary łącznej. Sąd Okręgowy wymierzył K. K. karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności stosując zasadę pełnej absorpcji. Przemawiał za tym bardzo silny związek podmiotowy, przedmiotowy i czasowy przypisanych mu przestępstw. W orzecznictwie wskazuje się, że zasada absorpcji (najkorzystniejsza z możliwych) znajduje zastosowanie **właśnie** w tych wypadkach, gdy zachodzi **ściśły** związek podmiotowy i przedmiotowy między pozostającymi w zbiegu przestępstwami sprawiający, że granica pomiędzy zbiegiem pomijalnym i zbiegiem realnym nie jest wyraźnie zarysowana. Przez związek podmiotowo-przedmiotowy rozumie się głównie podobieństwo rodzajowe zbiegających się przestępstw, motywację i czas popełnienia każdego z nich (por. wyrok SA w Krakowie z dnia 2.07.1992r., II AKr 117/92, KZS 1992/3-9/50). Charakter więzi zachodzących między pozostającymi w realnym zbiegu przestępstwami, objawiającej się zwartością czasową, ale i popełnieniem czynów powiązanych ze sobą wspólnym zamiarem czy ciągiem działań sprawcy sprawia, że przy tego typu sytuacjach zaciera się indywidualny charakter poszczególnych przestępstw, a ponownej oceny wymaga całe zjawisko, na które złożyły się wszystkie przypisane czyny. Taka sytuacja może prowadzić do zastosowania pełnej absorpcji (wyrok SA w Gdańsku z dnia 5.11.1998r., II AKa 260/98, Biul. SA w Gdańsku 1999/1/108). **Zauważyć przy tym należało**, że Sąd Rejonowy łącząc kary jednostkowe wymierzone A. P. zastosował zasadę pełnej absorpcji. W przypadku K. K. – chociaż przypisane mu czyny pozostawały w identycznej konfiguracji związku podmiotowego, przedmiotowego i czasowego – kary jednostkowe połączył stosując tzw. zasadę asperacji. Niezależnie zatem od innych powodów modyfikacji zaskarżonego orzeczenia rozstrzygnięcie o karze łącznej i tak wymagało korekty, gdyż tylko w ten sposób można było zapewnić wewnętrzną sprawiedliwość wyroku.

Na poczet nowo wymierzonej kary łącznej zaliczono oskarżonemu K. K. okres tymczasowego aresztowania.

Przypisanie oskarżonemu wykroczenia obok przestępstwa skutkować musiała uzupełnieniem podstawy prawnej obowiązku naprawienia szkody (punkt 8. wyroku Sądu Rejonowego) o art. 119 § 4 kw.

Sąd Okręgowy w żadnym stopniu nie podzielił zarzutu apelacji o rażącej niewspółmierności (w znaczeniu rażącej surowości) wymierzonej oskarżonemu kary. Apelacja obrońcy miała bardzo ogólny charakter – nie precyzowała,

której kary zarzut dotyczy: czy kar jednostkowych, czy może kary łącznej. Rażąca niewspółmierność kary zachodzi tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można było przyjąć, że zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez sąd pierwszej instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 kk oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Na gruncie art. 438 pkt 4 kpk nie chodzi o każdą, ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby – również w potocznym znaczeniu tego słowa – rażąco niewspółmierną, to jest niewspółmierną w stopniu niedającym się wręcz zaakceptować (wyrok SN z dnia 2.02.1995r., II KRN 198/94, OSNKW 1995/5-6/33). K. K. jest osobą 6-krotnie karaną za łącznie 10 przestępstw (głównie przeciwko mieniu). Czynu z art. 279 § 1 kk dopuścił się w warunkach tzw. multirecydywy (tutaj art. 64 § 2 kk zastosowano prawidłowo). Zatem mogła mu zostać wymierzona kara od 1 roku i 1 miesiąca pozbawienia wolności do 15 lat pozbawienia wolności. W opinii Sądu Okręgowego kara 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona za ten czyn w żadnym razie nie nosi znamion surowości – przeciwnie: oskarżony został potraktowany z umiarem, a Sąd meriti wziął pod uwagę wszystkie okoliczności łagodzące i obciążające nadając im właściwą rangę. obrońca wywodził, że oskarżony nie miał świadomości, że dokonuje przestępstw na szkodę osób w podeszłym wieku. Z argumentem tym nie sposób się zgodzić, gdyż – przykładowo – wystrój mieszkania odzwierciedlony na zdjęciach wykonanych podczas oględzin musiał sugerować, że lokal zajmują osoby starsze. Ponadto oskarżeni dokonując kradzieży na działce musieli zauważyć osoby tam pracujące.

Obrońca domagała się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie K. K. kary [należy przyjmować, że łącznej] 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 5 lat próby. Żądaniu temu w żadnym stopniu nie można było zadośćuczynić. Popelnienie przestępstwa w warunkach recydywy świadczy nie tylko o nieskuteczności poprzednio wymierzonej kary, ale również o demoralizacji oskarżonego, który uprzednio był karany, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu. Przestępstw przypisanych mu w zaskarżonym wyroku dopuścił się w okresie warunkowego przedterminowego zwolnienia, niewiele ponad pół roku po opuszczeniu zakładu karnego (por. k. 462). Naiwnością byłoby sądzić, że tym razem K. K. doceni dobrodziejstwo środka probacyjnego, a kara z warunkowym zawieszeniem wykonania spełni swoje cele, w szczególności cele prewencji indywidualnej i generalnej.

Orzecznictwo, na tle art. 69 §§ 1 i 2 kk, wskazuje m. in., że jeżeli fakt toczenia się postępowania karnego przeciwko sprawcy nie powoduje zmiany jego postępowania oznacza to konieczność odstąpienia od pobłażliwego podejścia do tego sprawcy i sięgnięcia po radykalniejsze środki. Sąd ma prawo orzec karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania właśnie wtedy, gdy po oznaczeniu celów kary (zapobiegawczych bądź wychowawczych, a także potrzeb kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa - art. 53 § 1 kk) uzna, że ta kara jest niezbędna (w tym duchu wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 12.10.2000r., II AKa 168/00, KZS 2000/11/40). Postulowanie by nie karać oskarżonego pozbawieniem wolności, bo może to spowodować jego dalszą demoralizację uważane jest za wyraz postawy opacznej. Unikanie karania byle nie ryzykować deterioracji sprawcy przestępstwa, jest wręcz sprzeczne z założeniami postępowania karnego (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 12.11.2003r., II AKa 255/03, OSA 2005/3/18). Tak samo przepis art. 58 § 1 kk nie powinien być przyjmowany jako samoistna norma oznaczania kar, ale jako kierunkowa wskazówka wymiaru kary, którą należy stosować wraz z innymi podobnymi dyrektywami. Obligatoryjność potrzeby szczególnego uzasadnienia, dłaczego sąd musiał orzec karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania (ultima ratio tej kary) nie uchyla uznania sędziowskiego (art. 53 § 1 kk), a jest tylko zabiegiem redakcyjnym ustawodawcy, wyrażającym założenia przyjętego systemu wartości

O kosztach sądowych postępowania odwoławczego Sąd orzekł na podstawie art. 634 kpk w zw. z art. 624 § 1 kpk.

O wynagrodzeniu za pomoc prawną udzieloną przez obrońcę ustanowionego z urzędu Sąd orzekł na podstawie art. 29 ust. 1 Ustawy z dnia 26 maja 1982r. Prawo o adwokaturze (tekst jednolity: Dz. U. z 2002r. Nr 123, poz. 1058 ze zm.) w zw. z § 14 ust. 2 pkt 4 i § 2 ust. 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013r., poz. 461).

Tym wszystkim się kierując Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.